

3. Den röda paraplyn

Det är i slutet av februari 1964. Det snöblandade regnet piskar nästan vågrätt, i den byiga vinden.

Jag skall ta bussen, som går om en timma, så i väntan tar jag min tillflykt till det lilla mysiga kafé Vänhem. Kaféet ligger i ändan av Lilla Kyrkogatan, nästan ända nere vid Viskan och bara hundra meter från Södra Torget där min buss skall komma. Kaféet drivs av två äldre damer som passar upp, som om man vore hemma i deras kök. Inredningen består bara av åtta bord, samtliga upptagna, som det verkar av olika hantverkare som tagit en liten paus i arbetet. Självt delar jag bord med en pratsam pianostämmare som oombedd delger mig sin levnadshistoria. Jag behöver inte säga något själv, bara humma lite då och då för att visa att jag är vaken, så står han själv för allt pratandet. Men det finns också en främmande fågel bland gästerna och det är en mycket söt flicka som sitter ensam vid ett bord.

Hon har en urdrucken kaffekopp och en tom mazarinform stående framför sig. På stolen bredvid henne ligger det en knallröd paraply. Jag kan inte låta bli att smygkika lite på henne emellanåt. Pianostämmaren är nu inne på en oändligt långgrandig historia om när han stämde pianot hemma hos borgmästare Skog.

Jag hade just ätit det sista av min leverpastejmacka när jag i ögonvrån ser att flickan reser sig och lämnar lokalen. Ett fint pinglande i den lilla dörrklockan, som är till för att markera när nya kunder kommer, signalerar att hon lämnat lokalen.

Någon liten stund senare ser jag att hon glömt sin röda paraply. Här har jag min chans tänker jag och lägger upp tre kronor på bordet som betalning för minmacka. I ett nafs har jag plockat upp paraplyet och rusar ut efter flickan. Jag ser henne inte direkt, men tänker att hon skulle nog med någon buss så jag halvspringer mot Södra torget. Väl framme där ser jag henne. Hon stiger just på tolvans buss, men innan jag hinner fram dit åker bussen iväg.

Jag vet att bussen skall göra en sväng runt torget innan det kör ut mot Gässlösa så jag drar iväg som en hundrameterslöpare bort mot Druveforsvägen. Jag vet att det är första hållplatsen på tolvans tur. Som tur är står där ett par personer som skall stiga på, så jag hinner fram och hoppar på bussen precis innan chauffören stänger dörren. Jag betalar mina fyrtio öre som det kostar att åka med. Flickan sitter långt bak i bussen och platsen bredvid henne är ledig. Jag sätter mig bredvid henne och lämnar över paraplyet.

- Du glömde den här på kaféet säger jag.

Hon tittar på paraplyet och sedan på mig och verkar mycket förvånad.

- Sprang du efter mig bara för att lämna den? Frågar hon.
- Ja, eh, jo, det är ju sådant busväder så jag tänkte att du behöver ditt paraply, stammar jag.
- Det var otroligt snällt, tack så väldigt mycket.

När vi passerar Ljungbergs läderfabrik ringer hon på klockan för att gå av på nästa hållplats.

- Ja här skall jag gå av, säger hon.
- Ja då gör väl jag det också säger jag. Jag tar nog en promenad tillbaka till stan.

När vi kommit av bussen har intensiteten i nederbörden ökat så att det nästa inte går att stå upprätt.

- Du får följa med mig hem mig tills det värsta gått över säger hon. Jag bor där uppe på kullen.

Vi sätter oss i hennes kök och samtalet flyter på lätt och ledigt. När det gått en timma har vädret lugnat sig något, så jag gör mig beredd att gå. Vi har kommit överens om att träffas för att gå på bio nästa kväll, så jag är mycket nöjd med min dag.

När jag står vid ytterdörren, får jag en liten puss på kinden och så säger hon:

- Du får ursäkta att jag inte sagt det tidigare, men jag måste bara erkänna en sak.

Satan tänker jag, nu säger hon att hon är förlovad eller något sådant, men så fortsätter hon:

- Det är så att det röda paraplyet, ja - det är inte mitt. Det låg på stolen redan när jag satte mig där.